

for Vaterskouten, og at han som Følge af denne Forpligtelse, maa erstatte Skipperen det af ham til det forhøyrede, men ikke i rette Tid sig, indfindende Mandskab forudbetalt Hørsforfud. Naar nu den ærede Ordfører siger, at det er uehdigt eller upraktisk at paalægge en Kontormand en saadan Forpligtelse, som han ikke kan opfylde, saa vil jeg dertil bemærke, at jeg dog tror, det maa siges at være ganske hensigtsmæssigt, naar man tager Hensyn til, at der ikke blot er Tale om kjøbenhavniske Skipperer, men om alle danske Skipperer, der i Kjøbenhavn forhøyre deres Mandskab, og som altsaa ikke saaledes ere kjendte med Forholdene i Kjøbenhavn, at de i den Henseende kunne undvære at have en med disse Forhold meget nøie kjendt Mand, som Vaterskouten, at holde sig til. Vaterskouten har ifølge sin Stilling Feilighed til at være meget godt bekjendt med de Steder, hvor Søfolk logere, med Værterne i Sømandsherbergerne, med de Folk, der agere Mellemmand mellem Skipperer og Matroser, de Folk, som i Sømands sproget kaldes Hørebaser, og dette Vaterskoutens Kjendskab til de personlige og stedlige Forhold gjør det meget lettere for ham, end det vil være for en med Kjøbenhavn ubekjendt Skipper at efterspore Matroser, som ikke møde i rette Tid (Berg: Vi have jo Politiet!). Det er ved saadanne Feiligheder meget magtpaaliggende for Skipperen, der ofte ikke kan udsætte sin Rejse uden at udsætte sig for store Tab, at kunne faa fat paa de paagjældende Personer og ikke at opholdes ved Søgen efter nyt Mandskab, og det kan ikke nytte, at man, som den ærede Ordfører synes at tilraabe mig, vil henvise de Paagjældende til Politiet, thi det tager i Virkeligheden altdi nogen Tid, inden man ved Politiets Assistance kan faa fat paa de Vedkommende. Jeg tror virkelig, at de paagjældende Personer, der kjende disse Forhold i Kjøbenhavn, ere meget flinkere Mellemmand indtil videre end Politiet. Derfor maa jeg tilstaa, at jeg tror ikke, man vil gaae Sagen ved at hæve denne Forpligtelse for Vaterskouten, og jeg indser ikke, hvorfor man skulde gjøre det. Der er ikke fra nogen Side, heller ikke fra Vaterskontembedets Side, kommet nogen Forestilling om, at denne

Forpligtelse for Vaterskouten skulde bortfalde; hvorfor man altsaa nu pludselig skulde blive saa nænsom over Vaterskouten, er mig, som sagt, ikke rigtig klart. — Jeg skal med disse Bemærkninger henstille til det ærede Thing, om det i denne Sag vil anse, det for rigtigt at følge det ærede Flertal i Udvalget og ogsaa styde denne Sag fra sig, eller om det ikke skulde mene, at man vel kunde berolige sig ved de Autoriteters Erklæringer, der forelægges om Sagen, og paa hvilke den høitærede Minister har grundet sit Udkast, og til hvilke ogsaa de to ærede Medlemmer af Udvalget, nemlig Rigsdagsmændene for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Schønheyder) og 9de Valgkreds (Turen), der begge ere i Besiddelse af særlig Sagkundskab, i det Væsentlige have sluttet sig.

Indenrigsministeren: Jeg kan ikke andet end beklage, at det ærede Udvalgs Flertal har fundet sig, foranlediget til paa dette Stadium af Sagen at fremkomme med Forslag, der ere i den Grad radikale, som de her foreliggende, idet man ikke har indskrænket sig til at omskrive selve Loven — altsaa at forandre dens Form — men endog er fremkommet med et Lovforslag af en ganske anden Karakter end den, der var paataentt ved Regeringens Lovforslag. Hensigten er, som det let ses af de Forslag, der ere stillede af det ærede Flertal, ligesom det ogsaa udtrykkelig er udtalt af den ærede Ordfører, at man vil give en Slags Lov om Skipperes og Søfolks indhøyrdes Forhold — en Slags Hørslov, om jeg saa maa sige — hvormod Lovforslaget væsentlig er gaaet ud paa at indrette det Maskineri, hvorigjennem Overenskomsten mellem Skibsførere og Skibsmandskab skulde komme tilstede. Jeg maa saameget mere beklage dette, som jeg ikke er istand til at kunne følge med Flertallet, og der altsaa er den største Udsigt til, at det vil gaa, som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, sagde, nemlig at ogsaa denne Lov, der forøvrigt angaar et Forhold, som nu i over 2 Aar har ventet paa at faa en ny Regulering gennem en Lov, skal falde bort, hvorved Sagen vil vedblive at staa hen i den